

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4CoKR/123/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121202575
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Július Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7121202575.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Mareka Kotoru a JUDr. Moniky Šablovej v spore žalobcu: JUDr. Ivan Roháč, správca úpadcu S.P.Q.R. s.r.o. v konkurze, zn. správcu S1361, Moldavská ulica 10/B, 040 11 Košice, IČO: 36 577 057, sídlo správcu: Jesenského 27, 040 01 Košice, IČO: 42 237 904, proti žalovanému: A. B., nar. X.X.XXXX, C. XX, XXX XX C., zastúpený: 1./ MINAT Law s.r.o., Prievozská 6A, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov. IČO: 53 204 786 a 2./ JUDr. Dagmara Balogová, advokátka, Hrnčiarska 8, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 672 589, o zaplatenie 76.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice, č. k. 30Cbi/3/2021-380 zo 17. apríla 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 30Cbi/3/2021-393 zo dňa 21. mája 2024 a opravným uznesením č. k. 30Cbi/3/2021-476 zo dňa 22. septembra 2025 v napadnutom II. výroku a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice, č. k. 30Cbi/3/2021-380 zo 17. apríla 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 30Cbi/3/2021-393 zo dňa 21. mája 2024 a opravným uznesením č. k. 30Cbi/3/2021-476 zo dňa 22. septembra 2025 v napadnutom I. a III. výroku, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok Mestského súdu Košice, č. k. 30Cbi/3/2021-380 zo 17. apríla 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 30Cbi/3/2021-393 zo dňa 21. mája 2024 a opravným uznesením č.k. 30Cbi/3/2021-476 zo dňa 22. septembra 2025 v napadnutom I. a III. výroku.

II. Potvrďuje rozsudok Mestského súdu Košice, č. k. 30Cbi/3/2021-380 zo 17. apríla 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 30Cbi/3/2021-393 zo dňa 21. mája 2024 a opravným uznesením č.k. 30Cbi/3/2021-476 zo dňa 22. septembra 2025 v napadnutom II. výroku.

III. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú pohľadávku, ktorá je zapísaná vo všeobecnej podstate úpadcu S.P.Q.R. s.r.o. v konkurze, a to vo výške 76.000,- eur, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 14.5.2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania vo výške 99 %, ktorú je povinný nahradiť žalovaný.

2. Rozhodol tak v spore, v ktorom žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 76.000 eur s prísl., a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako správca konkurznej podstaty úpadcu, spoločnosti S.P.Q.R. s.r.o. v konkurze (ďalej len „SPQR“), dňa 17.3.2021 zapísal do súpisu všeobecnej podstaty peňažnú pohľadávku vo výške 76.000,- eur, čo bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 55/2021 dňa 22.3.2021. Právnym dôvodom zápisu pohľadávky bol prevod dotknutej sumy z bežného účtu úpadcu na účet žalovaného, ktorý je jediným spoločníkom aj konateľom úpadcu. Z výpisu bežného účtu úpadcu za mesiac júl 2020 správca zistil, že dňa 15.7.2020 bola z neho odpísaná suma 76.000,- eur v prospech účtu znejúceho na žalovaného. Výzvou zo dňa 14.2.2021 správca vyzval úpadcu, aby vysvetlil a preukázal, či údajne spoločníkovi vrátený vklad dňa 15.7.2020 bol úpadcovi aj poskytnutý spoločníkom a na aký účel bol vklad použitý.

3.1. Žalobca ďalej poukázal na to, že v účtovníctve úpadcu sa nenachádzajú relevantné a hodnoverné doklady o skutočných vkladoch spoločníka, ktoré mu mali byť vrátené alebo o skutočných úhradách spoločníka za záväzky úpadcu. V účtovníctve sa nachádzajú len tzv. interné doklady produkované úpadcom, resp. účtovníckou firmou v počítačovom programe. Žalovaný preto podľa žalobcu nepreukázal materiálnu realnosť akýchkoľvek poskytnutých prostriedkov úpadcovi.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný uviedol, že spoločnosť S.P.Q.R., s.r.o. (ďalej len „SPQR“ alebo „úpadca“) ako odberateľ uzatvorila dňa 20.11.2013 Zmluvu o poskytovaní služieb so spoločnosťou ADAMS & Co. Inc., so sídlom 2711 Centerville Road, Suite 400, Wilmington, DE 19808, USA (ďalej len „ADAMS“) ako poskytovateľom. Spoločnosť SPQR ďalej ako nájomca uzatvorila Zmluvu o nájme nebytových priestorov s prenajímateľom Business Center Moldavská a.s. (ďalej „BCM“). Následne spoločnosť SPQR uzatvorila so spoločnosťou NESS KDC, s.r.o. (ďalej „NESS“) Zmluvu o nájme nebytových priestorov na podnájom priestorov prenajatých od spoločnosti BCM. Nakoľko sa spoločnosť ADAMS pričínila o uzatvorenie zmluvy s NESS, Dodatkom č. 1 k Zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 20.11.2013 si SPQR a ADAMS dohodli odmenu za poskytnuté služby v prospech spoločnosti ADAMS. V súlade s tým spoločnosť ADAMS vystavovala faktúry za poskytnuté služby, a to aj faktúru č. 1912161 zo dňa 16.12.2019 na sumu 135.210,- eur.

4.1. Žalovaný ďalej uviedol, že spoločnosť SPQR ako nadobúdateľ a spoločnosť ADAMS ako prevodca uzatvorili dňa 1.11.2015 Zmluvu o predaji duševného vlastníctva, na základe ktorej mala spoločnosť SPQR uhradiť spoločnosti ADAMS odmenu vo výške 2 % z hodnoty poskytnutého know-how. Ročná fakturácia predstavovala 134.743,14 eura. Spoločnosť ADAMS vystavila faktúru zo dňa 18.12.2019 za celkové obdobie 4 rokov od dňa podpísania Zmluvy o PDV na sumu 538.972,- eur. Z uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že spoločnosť SPQR (úpadca) mala uhradiť spoločnosti ADAMS dohodnutú odmenu podľa vystavených faktúr. Spoločnosť SPQR ako dlžník sa so žalovaným dohodla v súlade s ust. § 534 Občianskeho zákonníka, že žalovaný zabezpečí čiastočnú úhradu predmetných faktúr v prospech veriteľa ADAMS. Na faktúru č. 1912161 žalovaný na celkovú sumu 135.210,- eur zaplatil 46.105,- eur a na faktúru č. 1912181 z celkovej sumy 538.972,- eur sumu 30.953,39 eura. Uvedené podľa žalovaného potvrdzujú ďakovné listy, v ktorých ADAMS potvrdila že platby prijala. Je podľa žalovaného zrejmé, že došlo k celkovému zníženiu dlžných súm, ktoré evidovala SPQR vo vzťahu k ADAMS. V súlade s dohodou SPQR a žalovaného o pristúpení k záväzku, uhradila SPQR žalovanému sumu 76.000,- eur. Žalovaný má preto za to, že dostatočne objasnil dôvod uskutočnenej platby v prospech jeho účtu a žiadal preto žalobu zamietnuť.

5. Žalobca v replike uviedol, že zo strany žalovaného nebol predložený žiadny relevantný dôkaz o tom, že by žalovaný oprávnenne previedol žalovanú sumu z účtu úpadcu na svoj vlastný účet. Žalovaný podľa žalobcu nepreukázal poskytnutie akejkoľvek pôžičky úpadcovi alebo akéhokoľvek plnenia titulom záväzku za neho. Zmluvy, na ktoré žalovaný poukázal a súdu predložil podľa žalobcu vôbec nesúvisia s prejednávanou vecou a sú navyše v rozpore s dlžníckym návrhom na vyhlásenie konkurzu, ku ktorému žalovaný priložil Zmluvné prehľady s vyhlásením o ich pravdivosti a úplnosti. Z tohto dokumentu je zrejmé, že konateľ úpadcu deklaroval so spoločnosťou ADAMS iba Zmluvu o know-how, resp. Zmluvu o PDV. Žalobca ďalej poukázal na to, že ak žalovaný tvrdí, že zabezpečil čiastočnú úhradu faktúr č. 1912161 a 191281, tak žalovaný nepreukázal, že ich uhradil z vlastných prostriedkov. Žalovaný tiež podľa žalobcu nepreukázal oprávnenie osoby D. C., ktorej meno a pečať podpis sa objavuje na predložených zmluvách, faktúre a ďakovných listoch, konať za spoločnosť ADAMS. Bankové výpisy (z banky so sídlom v Belize) spoločnosti ADAMS, ktoré majú potvrdzovať plnenie žalovaného, podľa žalobcu nepreukazujú nič, keďže podstatné údaje sú na nich začiernené. Poukázal na to, že žalovanému nič nebráni v tom, aby pre potreby unesenia dôkazného bremena predložil výpisy z jemu patriaceho bankového účtu, z ktorých by vyplývalo peňažné plnenie. Tvrdenia žalovaného preto nevyvracajú

zistenie žalobcu o neoprávnenom prevode žalovanej sumy a žalovaný nepredložil dôkaz, ktorý zistenie žalobcu spochybnil.

5.1. V neskoršom vyjadrení žalobca poukázal na to, že ak žalovaný tvrdí, že faktúra č. 1912181 bola vystavená na základe Zmluvy o predaji duševného vlastníctva, tak v zmysle tejto zmluvy mal úpadca autorský honorár platiť, ak obchodne využije duševné vlastníctvo, pričom úpadca žiadne duševné vlastníctvo z predmetnej zmluvy nevyužil a tento nehmotný majetok bol nadobudnutý bezodplatne, čo potvrdzuje účtovníctvo žalovaného, v ktorom tento majetok nebol odpisovaný. Poukázal tiež na to, že upravované listiny (bankové výpisy zo štátu Belize) a ďakovné listy za prijaté platby nemožno považovať za hodnoverné a ani za účtovné doklady.

5.2. Žalobca mimo iného v súvislosti s odplatom za poskytnuté know – how zo Zmluvy o predaji duševného vlastníctva poukázal na účtovné závierky úpadcu kde na strane aktív je uvedená hodnota dlhodobého nehmotného majetku, z ktorej podľa žalobcu vyplýva, že nehmotný majetok sa neodpisoval nakoľko naň úpadca nevynaložil žiadne výdaje. Poukázal tiež na to, že účtovná závierka vyhotovená ku dňu 22.12.2020, teda po údajných platbách v prospech ADAMS, tieto platby nereflektuje, napríklad odpisom nehmotného majetku. Po celú dobu vedenia účtovníctva tak nedošlo k žiadnej zmene účtovania a evidovania nehmotného majetku (know-how) a po celé toto obdobie bol majetok evidovaný ako nadobudnutý bezodplatne v plnej počiatkovej výške.

5.3. Vo vzťahu k tvrdeniam o tom, že SPQR malo spoločnosti ADAMS platiť odmenu za sprostredkovanie podnájmu nebytových priestorov (Dodatok č. 1 k Zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 20.11.2013) žalobca predložil vyjadrenie spoločnosti NESS o tom, že spoločnosť ADAMS sa žiadnych rokovaní o podnájme nebytových priestorov nezúčastnila, a že NESS takú spoločnosť nepozná. Poukázal tiež na to, že vyjadrenia žalovaného sú nekonzistentné, keď vo vyjadrení k žalobe najskôr tvrdil, že pohľadávky ADAMS uhradil zo svojich účtov, pričom na pojednávaní v októbri 2022 vypovedal, že úhrady boli vykonané z účtov jeho zahraničných partnerov. Poukázal tiež na to, že žalovaný neuviedol spoločnosť ADAMS ako spriaznenú osobu, a to napriek tomu, že na pojednávaní priznal, že je jedným z direktorov ADAMS.

5.4. Žalobca tiež poukázal na nesúlad súm, na ktoré poukazuje žalovaný (46.105,- eur + 30.953,39 eura) spolu vo výške 77.058,39 eur a žalovanej sumy 76.000,- eur. Vo vzťahu k pohľadávkam ADAMS voči SPQR uviedol, že ADAMS si konkurznou prihláškou uplatnila pohľadávku vo výške 405.628,13 eur, ktorú správca poprel čo do dôvodu a výšky z dôvodu neplatnosti Zmluvy o poskytnutí know-how. ADAMS následne podala incidenčnú žalobu o určenie pohľadávky, ale návrh následne vzala späť v dôsledku čoho bolo konanie zastavené. Z uvedeného žalobca vyvodzuje záver o neexistencii akejkolvek pohľadávky ADAMS zo Zmluvy o know-how. Akýkoľvek nárok z inej zmluvy (Zmluvy o poskytnutí služieb zo dňa 20.11.2013 v spojení s dodatkom z 3.12.2013) prihlásený alebo uplatnený žalobou nebol.

6. Žalovaný v následných vyjadreniach, mimo iného poukázal na to, že účtovanie nehmotného majetku (know-how) nemá vplyv na platnosť zmluvných vzťahov medzi ADAMS a SPQR. Poukázal tiež na to, že žiadna iná tretia osoba si do konkurzu neprihlásila pohľadávku vo výške 76.000,- eur, o ktorú bola znížená pohľadávka spoločnosti SPQR alebo jej záväzok. Táto pohľadávka sa podľa žalovaného nestratila vo vzduchoprázdne tým, že pohľadávka SPQR bola znížená voči tretej osobe a tá tretia osoba si následne túto pohľadávku neprihlásila do konkurzu. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o tom, že obchody medzi ADAMS a SPQR mali byť len fiktívne, uviedol, že toto nebolo preukázané ani žalobcom riadne tvrdené. O tom, že medzi ADAMS a SPQR mali existovať obchodné vzťahy podľa žalovaného svedčia dôkazy predložené v konaní (bankové výpisy predložené žalobcom), z ktorých vyplýva, že dňa 7.7.2020 došlo aj k iným úhradám, v sume 7.000,- eur a 14.000,- eur na úhradu faktúry č. 1912181, ktoré žalobca nenapadol ani odporovacou žalobou ani žalobou o plnenie. Následne žalovaný predložil listiny, listy spoločnosti Chamberlain Consulting (ďalej len „CC“) v anglickom jazyku, ktoré podľa žalovaného potvrdzujú dlhodobú spoluprácu CC a žalovaného, s ohľadom na ktorú na základe požiadavky žalovaného CC vykonala platby vo výške 46.105,- eur dňa 2.7.2021 a 30.953,39 eur dňa 1.9.2021 na účet ADAMS. Platby mala CC vykonať ako plnenie dlhu voči žalovanému.

7. Súd prvej inštancie vec po zistení skutkového stavu špecifikovaného v odsekoch 5. až 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku, vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 67 a § 78 ods. 1 ZKR, podľa § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 563 Občianskeho zákonníka, podľa § 261 ods. 6 a 9, § 365, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výpisu bežného účtu úpadcu za mesiac júl 2020 je evidentné, že dňa 15.7.2020 bola z neho odpísaná suma 76 000,- eur, pričom jej príjemcom bol účet - IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, znejúci na meno B. A.. V účtovníctve úpadcu sa nenachádzajú žiadne hodnoverné doklady o skutočných vkladoch spoločníka – žalovaného, (ktoré mu údajne mali byť vrátené) alebo o skutočných úhradách spoločníka za záväzky úpadcu.

8.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca - správca podstaty má právo žiadať späť do konkurznej podstaty finančné prostriedky, ktoré preukázateľne bez zákonného právneho dôvodu boli vyplatené z účtu úpadcu/dlžníka dňa 15.7.2020, žalovanému - jedinému konateľovi a spoločníkovi úpadcu pred vyhlásením konkurzu dňa 23.12.2020.

8.2. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o tom, že platba vo výške 76.000,- eur predstavuje vrátenie platieb, ktoré spoločník (žalovaný) realizoval zo súkromného účtu ako čiastočnú úhradu faktúr spoločnosti ADAMS, vo výške 46.105,- eur dňa 2.7.2020 a vo výške 30.953,39 eura dňa 31.8.2020, uviedol, že v prvom rade žalovaný súdu nepreukázal, že urobil nejaký vklad spoločníka vo výške 76.000,- eur do spoločnosti SPQR, ktorý by mu mal byť vrátený dňa 15.7.2020.

8.3. V druhom rade sa podľa súdu prvej inštancie žalovanému dostatočne vierohodne a bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo potvrdiť jeho skutkové tvrdenie, že išlo o platby, ktoré spoločník (žalovaný) realizoval zo súkromného účtu ako čiastočnú úhradu faktúr spoločnosti ADAMS, čo mali potvrdiť aj ďakovné listy v anglickom jazyku o prijatých úhradách od spoločnosti ADAMS. Žalovaný nepreukázal poskytnutie akejkoľvek pôžičky úpadcovi, alebo akékoľvek plnenia titulom záväzku za neho.

8.4. Súd prvej inštancie ďalej vo vzťahu k žalovaným doručeným rôznym zmluvám do spisu (t.j. ...nájomné, o poskytnutí služieb, know-how...) konštatoval, že nemajú žiadny súvis s danou vecou, ktorá sa týka prevodu z účtu úpadcu vo výške 76.000,- eur na účet žalovaného - konateľa spoločníka úpadcu.

8.5. Súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenia žalovaného o vykonaní úhrad ako nedôveryhodné, nakoľko dva bankové výpisy spoločnosti ADAMS z banky z Belize, ktoré mali preukázať, že ich uhradil žalovaný, sú začiernené, a teda nie je jasné od koho prišli dané platby. Samotné žalovaným predložené faktúry č. 1912161 a 1912181 obsahujú bankový účet príjemcu Adams & Co. Inc. v Oberbank A.G. Austria (v Rakúsku).

8.6. Podľa súdu prvej inštancie nesúhlasí ani samotná výška sumy, ktorá by mala potvrdzovať tvrdenia žalovaného, nakoľko po týchto úhradách celková suma je 77.058,39 eura uhradená v prospech ním uvedenej spoločnosti ADAMS (a nie 76.000,- eur) a taktiež samotný dátum úhrad je sporný a nedôveryhodný, nakoľko mal byť v dňoch 2.7.2020 vo výške 46.105,- eur a suma 30.953,39 eur až dňa 1.9.2020, a teda žalovaný si už skôr (15.7.2020) mal uhradiť sumu, ktorú mal údajne zaslať až dňom 1.9.2020.

9. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie 76.000,- eur titulom bezdôvodného obohatenia je dôvodný.

10. Vo vzťahu k úrokom z omeškania, ktoré žalobca uplatnil, súd prvej inštancie uviedol, že v tejto časti žalobu čiastočne zamietol a úrok z omeškania priznal až od 14.5.2021, kedy sa žalovaný dozvedel o podanej žalobe voči jeho osobe a teda, že správca podstaty žiadal vrátiť uvedenú sumu 76.000,- eur do podstaty úpadcu. Omeškanie s vrátením sumy žalovanému vzniklo až dňom nasledujúcim od doručenia žaloby do vlastných rúk.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd prvej inštancie mal za to, že žaloba bola podaná dôvodne a žalobca mal vo veci len nepatrný neúspech v časti úrokov z omeškania, preto nárok na náhradu trov konania priznal v rozsahu 99 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca, a to proti II. výroku, z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ako aj žalovaný, a to v proti I. a III. výroku, z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

13. Žalobca v odvolaní namietal, že sa nestotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že je dôvodné priznať úrok z omeškania až od 14.5.2021, t.j. od doručenia žaloby, namiesto 16.7.2020 ako to žalobca uplatnil žalobou. Žalobca má v tejto súvislosti za to, že žalovaný nárok je bezdôvodným obohatením, vznik ktorého nie je viazaný na subjektívnu vedomosť dlžníka ako je tomu pri náhrade škody. Bezdôvodné obohatenie žalovaného vzniklo dňom, kedy ho získal bez právneho titulu, čo sa stalo

už 15.7.2020. Nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania s jeho vrátením. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie v časti príslušenstva tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú pohľadávku vo výške 76.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.7.2020 do zaplatenia.

14. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko súd vyhodnotil dôkazy predložené žalovaným ako nepresvedčivé a nedôvodné. Žalovaný znovu poukázal na svoje predchádzajúce tvrdenia o tom, že si vykonanými čiastočnými úhradami faktúr č. 1912161 a č. 1912181 plnil svoj záväzok z dohody o pristúpení k záväzku podľa § 534 Občianskeho zákonníka medzi ním a SPQR, a to tým, že požiadal svojho obchodného partnera, spoločnosť CC, aby finančné prostriedky, na ktoré by mal inak nárok žalovaný, zaslal na účet spoločnosti ADAMS, ktorá bola veriteľom spoločnosti SPQR. Žalovaný zdôraznil, že tento postup, kedy priamo žalovaný prostredníctvom svojich obchodných partnerov alebo seba osobne uhradil záväzky spoločnosti SPQR voči spoločnosti ADAMS fungoval na pravidelnej báze posledných 6 rokov pred vyhlásením konkurzu na SPQR a o tejto skutočnosti musel mať žalobca vedomosť keďže disponuje celým účtovníctvom.

14.1. Znovu poukázal na to, že úhradou faktúr č. 1912161 a č. 1912181 prostredníctvom obchodného partnera žalovaného došlo k zníženiu záväzkov spoločnosti SPQR, čo sa prejavilo v účtovníctve a v tom, že spoločnosť ADAMS si do konkurzu neprihlásila v tejto časti svoje pohľadávky. Podľa žalovaného preto nemohlo dôjsť k ukráteniu žiadneho veriteľa.

14.2. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o tom, že dôkazy predložené žalovaným sú nedôveryhodné, pretože boli platby vykonané z účtu v Belize uviedol, že mu nie je zrejmé prečo by táto skutočnosť mala byť nedôveryhodná, keďže žalovaný predložil prevodné príkazy aj potvrdenie ADAMS o tom, že platby obdržala. Iba skutočnosť, že banka sa nachádza v Belize podľa žalovaného neznamena, že k platbe nedošlo.

14.3. Vo vzťahu k tomu, že boli údaje o odosielateľovi platby na predložennom potvrdení vyčiernené, žalovaný uviedol, že už v konaní pred súdom prvej inštancie toto ozrejmil tým, že spoločnosť CC ako odosielateľ platby spočiatku nesúhlasila so zverejnením údajov o nej a až na naliehanie žalovaného následne vydala potvrdenie, že platbu vykonala na žiadosť žalovaného. Žalovaný preto nerozumie, čím je tento dôkaz nevierohodný.

14.4. Vo vzťahu k tomu, že na faktúrach bol uvedený účet v banke v Rakúsku a nie v Belize, uviedol, že zložitá štruktúra transakcie bola zvolená preto, aby sa úpadca vyhol cezhraničnej transakcii.

14.5. Skutočnosť, že výška čiastočných úhrad nekorešponduje presne so sumou poskytnutých 76.000,- eur odôvodnil žalovaný tým, že žalovaný si vyplatil predpokladanú výšku úhrad a hoci skutočná výška úhrad bola napokon vyššia, žalovaný si prevyšujúcu sumu nevyplatil, keďže táto predstavovala odchýlku v rozsahu necelých 1,5 %.

14.6. Vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania poukázal na § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého mala byť (za predpokladu dôvodnosti návrhu) určená úroková sadzba vo výške 5 % ročne, a nie 9 % ročne. Súd prvej inštancie preto podľa žalovaného aplikoval nesprávnu právnu normu v dôsledku čoho určil nesprávnu výšku úrokov z omeškania.

14.7. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu v časti zamietavého výroku rozsudku žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo/5/2014, v zmysle ktorého sa záväzok na vydanie bezdôvodného obohatenia stane splatným prvý deň po tom, kedy ten, na úkor ktorého bol prospech získaný požiada dlžníka o splnenie. Podľa žalovaného je zrejmé, že žalovaný sa nemohol dostať do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, o ktorom nemal vedomosť.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v podstatnom rozsahu zotrval na svojej dovtedajšej argumentácii. Vo vzťahu k tomu, že má existovať dohoda o pristúpení k záväzku podľa § 534 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalovaným nebol produkovaný, tvrdný ani preukázaný právny úkon podľa § 534 OZ a označenie spoločnosti „Chamberlain Consulting“ je žalobcovi neznáme a nemá vedomosť o jej domicile.

15.1. Žalobca zdôraznil spornosť akýchkoľvek nárokov spoločnosti ADAMS voči úpadcovi a poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 30Cbi/1/2021, vedené o incidenčnej žalobe ADAMS o určenie popretej pohľadávky, ktoré bolo pre späťvzatie žaloby zastavené.

15.2. Žalobca znovu poukázal na dôkazy predložené v konaní a na personálne prepojenie žalovaného a spoločnosti ADAMS, v ktorej je žalovaný riaditeľom.

16. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na podstate svojej argumentácie.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného, ktoré boli podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolania proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorých je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolania prejednal podľa § 379 až § 385 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného, ako aj odvolanie žalobcu nie sú dôvodné.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

19. Žalovaný odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písmeno f) a h) CSP (t.j. tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, posúdil, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri hodnotení vykonaného dokazovania vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a jeho závery nie sú logicky vzájomne rozporné s vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 CSP. Na takto zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, z ktorých vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

22. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia.

23. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP alebo, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

25. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP odôvodňoval žalovaný predovšetkým tým, že súd prvej inštancie neprihliadal na tvrdenia žalovaného v prejednávanom spore žalovaným preukazované a ním predložené dôkazy vyhodnotil ako nedôveryhodné.

26. Vo vzťahu k tomu považuje odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03).

27. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

28. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie dôkazy predložené žalovaným vyhodnotil ako nedôveryhodné. Nedôveryhodnosť predložených dôkazov súd prvej inštancie nezaložil iba na tom, že predložené bankové výpisy spoločnosti ADAMS pochádzajú z banky v Belize, ale predovšetkým na tom, že predložené dôkazy vo vzájomných súvislostiach nekorešponujú, nezodpovedajú a sú neúplné. Odvolací súd sa s hodnotením predložených dôkazov tak, ako ich hodnotil súd prvej inštancie stotožňuje a v zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že predloženými listinami nie sú vierohodne preukázané skutkové tvrdenia žalovaného. Nekonzistentnosť žalovaným predkladaných listín je podmienená a nápadne prispôbená nekonzistentnosti jeho procesnej obrany, čo znižuje jej presvedčivosť.

29. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na obranu žalovaného, ktorý spočiatku v rámci prostriedkov procesnej obrany tvrdil, že za úpadcu plnil jeho záväzok zo svojho súkromného účtu, čo mali potvrdiť ďakovné listy spoločnosti ADAMS. Na tomto mieste je potrebné poukázať, že z obsahu ďakovných listov (č.l. 27 a 28) vyplýva, že tieto sú adresované žalovanému, tzn. nie spoločnosti CC, z ktorej účtu boli platby vykonané. Zároveň je potrebné poukázať na to, že ďakovným listom zo dňa 4.7.2020 mala spoločnosť ADAMS žalovanému ďakovať a potvrdiť prijatie platby uskutočnenej 1.9.2020 v sume 30.953,39 eur. Je z časového hľadiska nemožné dňa 4.7.2020 potvrdiť prijatie platby, ktorá má byť vykonaná až 1.9.2020. Nemožno preto prijať iný záver než ten, že takéto potvrdenie je nevierohodné. Nevierohodnosť potvrdenia je podčiarknutá aj s ohľadom na tú skutočnosť, že konateľské oprávnenie D. C. za spoločnosť ADAMS nebolo preukázané, žiadna z predložených listín nebola predložená v originály a ktorúkoľvek z predložených listín a aj akúkoľvek inú im podobnú listinu by vedel predložiť v podstate ktokoľvek, na preukázanie čohokoľvek.

30. Nevierohodnosť procesnej obrany žalovaného je daná aj tým, že v čase keď žalovaný tvrdil, že údajné pohľadávky úpadcu za úpadcu uhradil zo svojho súkromného účtu, predložil o úhrade potvrdenie bankového prevodu s tým, že údaje o odosielateľovi boli vyčiernené. Až neskôr v konaní žalovaný tvrdil, že pohľadávky úpadcu uhradil prostredníctvom tretej osoby, spoločnosti CC. Žalovaný uvedený rozpor odôvodnil tým, že spoločnosť CC ako obchodný partner žalovaného si spočiatku neželala byť uvedená. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto vysvetlenie neobstojí a neospravedlňuje postup žalovaného, ktorý nedostal svojej povinnosti pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia (§ 150 CSP). Ak by totiž aj boli tvrdenia žalovaného pravdivé, žalovanému nič nebránilo od počiatku v konaní konzistentne tvrdiť, že pohľadávky uhradil prostredníctvom tretej osoby bez toho, aby uviedol ktorej. Žalovaný však naopak namiesto toho správcovi ako aj súdu uviedol, že pohľadávky plnil zo svojich účtov a neskôr v konaní sám predložil dôkazy (potvrdenie spoločnosti CC zo dňa 18.5.2023 o odoslaní platby) popierajúce jeho pôvodné tvrdenia a údajne preukazujúce, že úhrady vykonala CC.

31. Žalovaný od počiatku v konaní tvrdil, že má obchodných partnerov v zahraničí. Jeho údajný obchodný partner ADAMS má sídlo v USA a jeho obchodný partner CC má sídlo v Belize. Žalovaný tiež tvrdil, že medzi spoločnosťami fungovala intenzívna a dlhodobá spolupráca a bankové prevody sa uskutočňovali na bežnej báze a k plneniu vzájomných záväzkov dochádzalo až do času kedy sa úpadca stal platobne neschopným. V tomto kontexte nevierohodne vyznieva obrana žalovaného, ktorý tvrdí, že zložitú schému úhrady pohľadávky spoločnosti ADAMS prostredníctvom spoločnosti CC využil preto, aby sa vyhol cezhraničnej transakcii. Na jednej strane totiž žalovaný tvrdí, že platby boli medzi nimi bežné, na druhej

strane pri platbe 76.000,- eur tvrdí, že sa chcel priamej úhrade vyhnúť, aby sa vyhol cezhraničnej transakcii.

32. Je tiež nelogické, aby v situácii kedy úpadca disponoval finančnými prostriedkami v sume 76.000,- eur a mohol záväzky voči ADAMS uhradiť aj priamo sám, žalovaný ako fyzická osoba prevzal záväzok na ich úhradu namiesto úpadcu. Podľa údajov z výpisu účtu, (na ktoré poukázal sám žalovaný) len týždeň pred tým, ako bola v prospech žalovaného z účtu prevedená suma 76.000,- eur, boli priamo na účet ADAMS poukázané dve platby (dňa 7.7.2020) v sume spolu 21.000,- eur.

33. Odvolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že hodnotenie predložených listín ako nedôveryhodných je založené na ich komplexnom posúdení vo vzájomných súvislostiach. Odvolací súd pripúšťa, že samotná skutočnosť, že bankový účet sa nachádza v Belize alebo samotná skutočnosť, že k úhrade pohľadávky dôjde po vykonaní viacerých aj neprehľadných finančných operácií, nemusí zakladať nedôveryhodnosť. Avšak hodnotením predložených listín a dôkazov v ich vzájomných súvislostiach nemožno dospieť k inému záveru než tomu, ku ktorému dospel aj súd prvej inštancie, a teda že predložené listiny hodnoverne nepreukazujú právny dôvod, na podklade ktorého došlo k prevodu 76.000,- eur z účtu úpadcu na účet žalovaného. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný predloženými listinami hodnoverne neosvedčil svoje tvrdenia.

34. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o tom, že prevodom nemohlo dôjsť k ukráteniu žiadneho veriteľa, pretože došlo zároveň k zníženiu záväzkov úpadcu voči jeho veriteľovi ADAMS odvolací súd uvádza, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia súd neskúma ukracujúci charakter právnych úkonov. Predpokladom zodpovednosti za získaný majetkový prospech, ktorý sa musí vydať, je objektívne vzniknutý stav obohatenia (presun majetkových hodnôt), ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Z uvedeného vyplýva, že k vzniku osobitného záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa na strane obohateného nevyžaduje ani existencia zavinenia (či vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti), ani existencia protiprávneho úkonu, ale ani to, či sám o získaní bezdôvodného obohatenia vedel, či nevedel. Stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2019, sp. zn. 2 Cdo 12/2019). Pre rozhodnutie vo veci samej nebolo rozhodujúce to, či došlo k ukráteniu niektorého konkurzného veriteľa ale to, či k plneniu vo výške 76.000,- eur v prospech žalovaného existuje právny dôvod.

35. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. z. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

36. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP vidí žalovaný v tom, že súd prvej inštancie určil nesprávnu výšku úrokov z omeškania a neaplikoval na vec § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

37. Vo vzťahu k tomu odvolací súd udáva, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie pre určenie výšky úrokovej sadzby úrokov z omeškania aplikoval na vec Nariadenie vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Odvolací súd poukazuje, že o charaktere záväzkového vzťahu medzi stranami ako obchodnoprávneho nemal pochybnosti s poukazom na § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, na ktorý poukázal aj súd prvej inštancie.

37.1. Odvolací súd v súlade s ustálenou judikatúrou uvádza, že § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce následky omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu, nie sú použiteľné na posúdenie omeškania dlžníka s plnením peňažného záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka v obchodnoprávných vzťahoch. V zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka úprava v Občianskom zákonníku dopadá len na tie otázky, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, teda vznik a obsah bezdôvodného obohatenia a právo na jeho vydanie. Ak je dlžník v

omeškani s plnením peňažného záväzku vzniknutého bezdôvodného obohatenia v obchodnoprávných vzťahoch, vzniká veriteľovi právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Obdo/49/2023 zo dňa 31.1.2024).

38. S ohľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak výšku úrokov z omeškania odvodzoval z § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.

39. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil žalovaným napadnutý I. výrok rozsudku ako vecne správny, pretože odvolanie žalovaného nebolo dôvodné. Taktiež potvrdil III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako vecne správny.

40. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu žalobcu proti II. výroku napadnutého rozsudku udáva, že žalobca odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorého naplnenie odôvodňoval tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil začiatok omeškania žalovaného s vrátením bezdôvodného obohatenia.

41. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie odôvodňujúcimi zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti uplatnených úrokov z omeškania, na ktoré v celom rozsahu odkazuje a na potvrdenie správnosti ktorých poukazuje na ustálenú judikatúru súdov, v zmysle ktorej vzhľadom k tomu, že pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je určená doba splnenia, je potrebné vychádzať z toho, že ten, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (dlžník), je povinný plniť prvý deň po tom, čo bol veriteľom o splnenie požiadany. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka skôr, treba za kvalifikovanú výzvu považovať žalobný návrh. Dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení žalobného návrhu odporcovi (žalovanému). (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2014, sp. zn. 7 M Cdo 5/2014, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.10.2020, sp. zn. 6Cdo/160/2020, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.5.2014, sp. zn. 6 Co 376/2013 a i.). S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovaný sa do omeškania dostal dňom nasledujúcim po tom, ako mu bola žaloba doručená a preto správne určil moment začiatku omeškania žalovaného.

42. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil žalobcom napadnutý II. výrok rozsudku ako vecne správny, pretože odvolanie žalobcu nebolo dôvodné.

43. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože ani jedna zo strán nemala v odvolacom konaní vo vzťahu k svojmu odvolaniu úspech.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP) Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo

jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).